

Nykyisen sodan miinat

Nykyisessä sodassa on miinan käyttö osoittautunut sangen tuhoisaksi hävityskeinoksi. Vedenalaisien veneiden ahdistamisen ohella, väijyy kauppa- ja sotalaivoja alin omaa salainen turma miinoissa.

Merimiinoja käytetään joko ankkuroituina tai vapaasti ajelehtivina. Ankkuroidut miinat voivat olla joko pohjamiinoja tai kelluvia miinoja. Kelluvat miinat pidetään tavallisesti n. s. kellukohojen varassa jonkunverran vedenpinnan alapuolella.

Useimmat merimiinat ovat räjähdysen synnyttämiseksi varus-

tetut ohutseinäisellä lyijyputkella, jonka sisään on asetettu happoa sisältävä lasiputki. Kun nyt laiva törmää miinaan, murtuu lyijyputki, rikkoen sisällä olevan lasiputken, jolloin happo virtaa galvaaniin sekoitukseen ja silloin syntyy sähkövirta ja miina räjähtää hirveällä voimalla. Myös räjäytetään merimiinoja maaltakäsin sähkökaapelin avulla.

Kaikki tärkeimmät satamat ja vesistöt miinoitetaan, s. o. lähekkäin asetetaan miinoja ja siten saarretaan koko vesistö. Jollekin kohdalle jätetään pieni aukko, jotta omat laivat saattavat vapaasti liikkua. Kun tiedetään, millä kohdalla miinoja ei ole, voidaan vapaasti liikkua. Mutta vihollislai-vastopa ei tätä tiedä. Kun se lähestyy miinoitettua vesistöä, niin äkkiarvaamatta törmää se johonkin miinaan ja silloin on aluksen tuho varma.

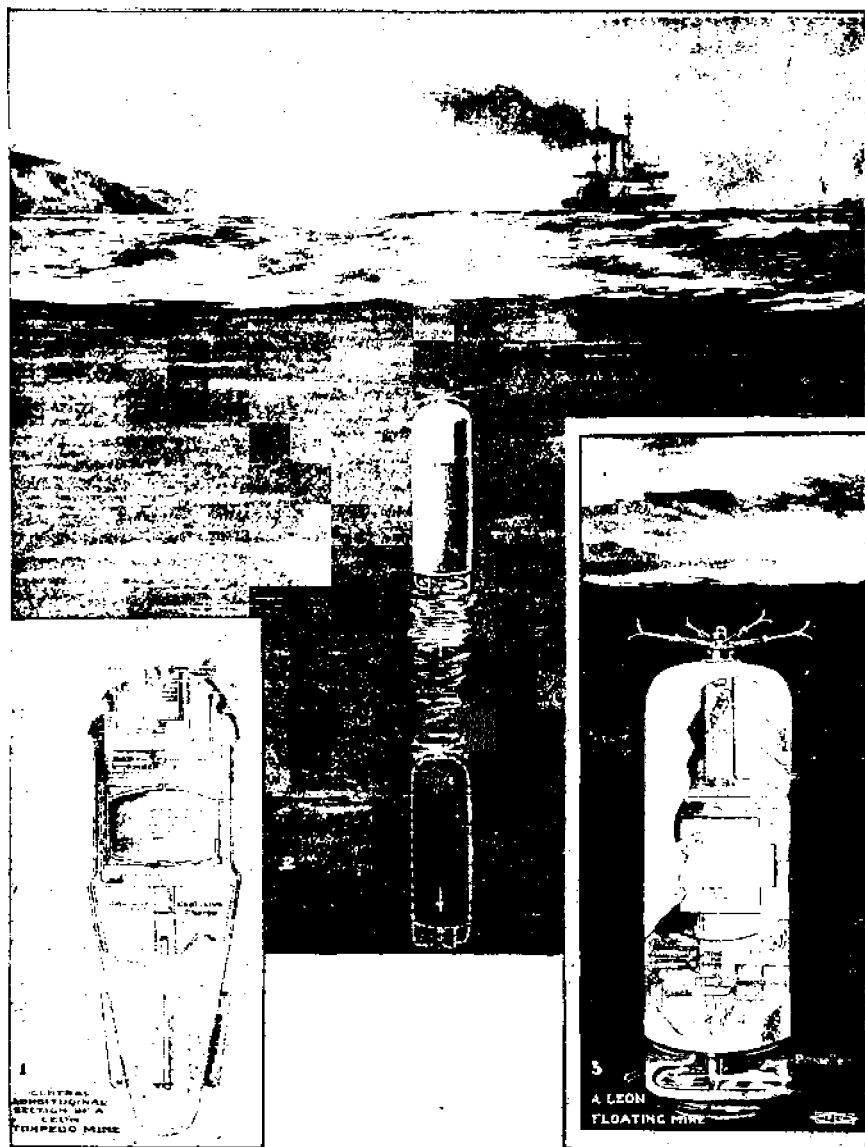
Mutta nämä ankkuroidutkin miinat saattavat tuottaa tuhoa muual-lakin kuin sillä alueella, johon ne on sijoitettu. Toisinaan sattuu tällainen ankkuroitu miina irtaan-

Kuva 1. Voimakas ankkurimiina.

Kuva 2. Rannalle ajautunut miina.

Kuva 3. Torpedominna.

tumaan ankkuristaan ja lähteä ajelehtimaan. Näin saattaa se liikkuu vaikkapa vuosikausiakin pitkin meriä, kunnes jokin laiva siihen törmää. Parhaassa tapauksessa saattaa se ajautua rannalle, ollen sielläkin vaarallisena. Kuvamme no. 2 näyttää tällaista rannalleajautunutta ankkurimiinaa. Sen löysivät saksalaiset Belgian rannikolla, jossa väittävät niitä olevan useitakin — englantilaisten "huolimattoman" miinanlaskun takia. Englantilaiset taas puolestaan väittävät saksalaisten laskevan huolimattomasti miinoja, joten kummallakin puolella lienee osansa näiden tuhoisain murhavyölineiden "ajattelemattomassa" laskeamisessa. Kuvamme no. 4 osoittaa kuinka voimakas tällainen miina on. Aukko, jonka näemme rantahietikossa, syntyi sen jälkeen kun miina oli räjäytetty.

Paitsi näitä ankkuroituja miinoja, on vielä n. s. ajelehtivia miinoja, joilla jo on useita laivoja upotettu. Nämä ovat tavallaan miinan ja torpedon välimuotoja, jonka

vuoksi niitä kutsutaankin torpedomiinoiksi. Nämä torpedomiinat ovat varustetut koneella, joka pitää niitä tarkoin määrätystä ylös ja alas kulkevassa liikkeessä, estäen miinoja siten vajoamasta pohjaan. Kuvamme no. 3 näyttää tällaisen torpedomiinan. Kuvan keskimmäisessä osassa näemme itse miinan, valkoisella on merkitty, miten syvälle miina vajoo. Kun se on vajonnut näin alas, joutuu sen koneisto veden painon vaikutuksesta käyntiin ja miina kohoaa jälleen vedenpinnan rajalle, josta se jälleen laskentuu. Tällaista peliä pitää se määrätyn ajan. Ellei se tämän määrätyn ajan kuluessa ole sattunut upottamaan mitään laivaa, niin koneisto lakkaa toimimasta ja miina vajoaa pohjaan. Tämän jälkeen on se vaaraton. — Molemmiin puolin kuvaa no. 3 on tämän torpedomiinan läpileikkaus.

Miinat ovat varustetut voimakkaalla räjähdysaineella. Aikaisemmin täytettiin ne ruudilla. Nykyään käytetään niissä nitroglyseriiniä, meliniittiä, y. m.

Kuva 4. Aukko, joka syntyi kun miina räjäytettiin rantahietikolla.